

întreabă revista „teatrul”

1. Sintezi mulțumiți, ca dramaturg, de stagiunea încheiată ?
2. Ați fost jucat în stagiunea aceasta ?
3. Ce părere aveți despre tendințele dramaturgiei noastre în momentul de față ?
4. Aveți vreo piesă în repertoriul viitoarei stagiuni ?
5. La ce lucrați acum ?

Aurel Baranga

1. Stagiunea pe care o luăm în discuție n-a fost nici mai bună nici mai rea decât cele anterioare. Fac eforturi dar nu pot să relev niciun „eveniment” dramaturgic. Numai că faptul nu trebuie să ne alarmeze. „Evenimentele” nu apar în fiecare an, și cine studiază dramaturgia, nu „dintre cele două războaie”, ci a ultimilor șapte decenii, observă că lucrările dramatice menite să constituie determinante răscruci de drumuri nu se numără chiar cu zecile. Se mai întâmplă ceva. Se înregistrează grăbit niște „evenimente”, dar nu trec cinci ani și „evenimentele” se demonstrează a fi fost simple baloane de săpun. Gălăgia în jurul unei piese nu oferă și garanția perenității. În teatru criteriile evoluează vertiginos, și de aceea poate că e mai cuminte să nu vinăm „bronzuri eterne”. Să ne mulțumim cu succesele, fie ele și efemere, și să ne înfristăm dacă aceste succese lipsesc. Teatrul rămâne, în pofida a ceea ce am vrea noi eventual să fie, punctul de confluență a autorilor și interpreților cu publicul. Un teatru fără spectatori poate să fie, fără îndoială, sublim în imaginația dramaturgilor fără public. În conștiința oamenilor însă se confundă cu neantul.

2. Am fost jucat în trei teatre din București și pe numeroase scene din provincie. Mi-au fost reprezentate piesele: *Sfântul Mitică Blajinu*, *Opinia publică*, *Travesti*, *Fii cuminte*, *Cristofor I*, *Arcul de triumf*, *Rețeta fericirii*. Nu pot, deci, emite la acest punct nici un fel de rezerve, nici un fel de pretenții.

3. Poate că termenul „tendințe” e pretențios. Am asistat la câteva încercări modeste

răspund **10 dramaturgi**

Aurel Baranga, Eugen Barbu, D. R. Popescu, Ion Băieșu, Teodor Mazilu, Radu Dumitru, Iosif Naghiu, Leonida Teodorescu, I. D. Sîrbu, Paul Cornel Chitic

dar meritorii. Se cuvine să le privim cu încredere. Și, mai ales, cu răbdare. În teatru, mai mult decât în roman sau poezie, procesul de acumulare e dificil și îndelungat. Teatrul lui Ionesco a fost pregătit de Caragiale, Urmuz, Jarry și de o infinitate de încercări ratate, întinse pe distanța a patru decenii.

4. Sint programate toate piesele mai sus citate, pe diverse scene din țară. Se vor adăuga, *Farsa infernală* și *Simfonia patetică*, din clipa în care vor fi terminate.

5. Nu obișnuiesc să vorbesc de lucrările mele înainte de a fi terminate. Din prudență și superstiție. De aceea nu dau nici un fel de amănunte cu privire la *Farsa infernală*. În schimb, *Simfonia patetică* impune unele precizări. Sint mulți ani de cînd am scris prima versiune. Au urmat remanieri esențiale impuse de o nouă optică a autorului asupra evenimentelor evocate în această frescă istorică. Am impresia că mă aflu în fața ultimei redactări. Vara și toamna care îi vor urma nu voi face decât asta: să lucrez la *Simfonia patetică*. Cu dragoste și îndârjire. Aș fi fericit să realizez, dacă nu o piesă mare, măcar o piesă bună. Mă îndeamnă un mare eveniment care ne așteaptă pe toți: sărbătorirea a cincizeci de ani de la înființarea Partidului. Dacă piesa mea va da o imagine, fie și parțială, a luptelor și jertfelor lui, înseamnă că *Simfonia patetică* n-a fost scrisă în zadar.

Eugen Barbu

1. Cred că a fost o stagiune dramatică destul de interesantă, mai puțin tendințele spre piesele așa numite de public, cu texte submedioce, dacă nu vulgare. Aș vrea să remarc încă o dată succesul Teatrului Național, care, de la instalarea lui Radu Beligan ca director, a reușit să redevină prima scenă a țării și asta cu un repertoriu românesc bine marcat. Este un lucru senzațional.